

Da moln trycktes falla öfver dem, och i hwarje enda wåg följde döden och högar af lif.

Den häpna Zemira tryckte Zemor i sin famn; hennes wackra ögon smälte i tårar, som blandade sig med det salta wattenet : : : Min Föjelagare! sade hon med en swag röst, — är det då ingen ting som kan frälsa oss? — Döden! den grymma döden! nalkas : : : hwilken af dessa wågor, hwilken af dessa Nordans stormar skal wäl störta oss i ewigheten? Västa Wån! mit enda Hopp! krama mig intil dit bröst : : : snart, snart äro wi ej mera til; wi lifsom alla de andra skola förgås : : : Gud! det sista ögnablicket hastar : : : Förskräckelige Domare! hwem kan blida Ta dig? : : : Zemira dignade bort i sin Ålsklings armar : : : han håller i henne; och han glömmet alt, utom at få henne tillbaka til lifwet : : : Zemira! (sade han, i det han med sina kyssar wärmden den mun, som war stelnad af dödens köld) Zemira! wakna, — andas ännu en gång, betrakta ännu en gång den förödelisen som omgifwer oss! må dit öga se mig! må din mun nämna mig! måtte jag endast få höra dit hjertas tyfsta språk: jag älskar dig : : : och må sedan alla floder i werlden dränka oss!

Anteligen sansade hon sig åter, och sit första ögonkast riktade hon emot sin Ålsklings och log; — men snart blef det wändt emot de skyhöga wågorna, som åter kommo henne at hisna; „ Alt hopp är då förbi, suckar hon, faran fördubblas, åskan går ännu starkare, windarne tjuta och ljungande eldstrimmor sätta alt wattenet i lågor; — alt bebädar oss en oförfonlig hämd; O Gud! våra dagar tårdes i ofuld; en ren glädie utmärkte alla våra ögnablick : : : den dygdigaste Ålskare : : : ack! det war det jag kunde förlora : : : hwar äro de som så glädde sig at min hitkomst i werlden? för hwilka jag har at tacka för mit ursprung? de stodo här bredewid mig; en obarmhertig wåg tryckte dem ifrån min sida; i dödens gap höjde de ännu up hufwudet, för at sista gången se sit barn; deras händer sträcktes ännu en gång för at wälsigna mig : : : de förswurno, och jag : : : ack Zemor! Låt hela werlden bli den wildaste öken, och den skal förwandlas til et Paradis, blott med dig allena : : : war ungdom, war ofuld borde : : : men hwad säger jag? himmel förlåt! måtte min död försona mit brott; hwem kan räknas sig ofskyldig in för dig? Zemira! sade Zemor, här är ingen nåd! intet dödligt kan slippa den allmänna undergången; — nästa ögnablick lär wara oss det sista; — alt tar

en ända; dessa lyckliga stunder, så ljustigt förnödda, komma aldrig åter; — O död! jag ser dig utan fruktan; kom! det är tid, låt medömkan råda dig och sluta vårt öde; — Omaste Wån! om också vårt lif emot allt hopp skulle förlängas, hvad wore det? en droppa af morgondaggen emot dessa omäteliga floder.

Uplyste sig din själ Zemira! en ewighet af de ljuswaste nöjen wäntar oss; — redan stiger watnet öfwer vår hjässa; darra intet bästa wån! omfamna mig ännu en gång; tryck mig emot dit bröst; luta dig på mit hjerta och låt oss utan förhårdelse emottaga vår sista stund; — snart min Zemira! snart! skola våra frälsta själar, förtjusta af deras nya lycksalighet, mötas, i ewigheten; o Gud! hvad jag längtar til dig! lyftom våra händer til der ta wäsendet, som ehuru det tycks vara så strängt, är ändå så rättwist! — böra wi små klandra den Högstas beslut? — Tag emot oss, rättfärdige Domare! måtte vår tunga utan återwändande lofsjunga Dig! — mörkret och sasan ökar sig; — Unga Af! slå ner oss! vår sista tanka skal ändå wara den heligas Lofsoffer!

Det stilla nöjet lyste då i den wackra Zemiras ögon och förgudade henne; — med hopfnäpta händer talte hon: „ja hoppet wäper i mit hjerta; min mun lofwar dig Gud! huru flyta icke årkänslans tårar? Huru tyda de icke min glädje? det käraste jag äger får jag omfamna och behålla och Mi lycksaliga Andar! som gått förut, Ni stån wid den rättfärdigas Thron, och jag möter Eder där; — tryck mig Zemor! se ikring oss, och tryck mig ännu en gång; — Elementerna blanda sig nu til et, och förkunna hela naturens undergång; — Zemor! lämna mig intet; — Låt oss dö lindade i hwarannan; — ack wattnet höjer mig; — det sänker mig; — min Zemor; — det är slut; —

„Jag öfwerger dig intet; jag följer dig! wackraste Maka! du är ännu i mina armar; — Död! war wälkommen; — se här dina Offer; —
De talte ännu och förfrounno.

Leikatten.

Sabel.

En Philosoph spatserade en dag wid Nilens stränder.
Han blef warse et liter Djur, som i sanden letade efter Crocodill-ägg,
och

och som så snart det fann något, bräcke det. Den wisa såg med förundran
 at Lekatten gjorde det utan all slags egennytta, så wida han lämnade dem
 där på annat sätt orörda. „Människor! ropar Philosophen, hwilken lära
 „för Eder af et djur, som gör Eder en sådan walgärning, som utrotar Er fa-
 „sligaste fiende; — gjören Ni någon enda gång en god sak utan minsta
 „ändamål af egen ära eller nytta? Kommen hit och lären Eder, at aldrig för-
 „mörka en wacker gärning med egenkärlekens fläckar, utan weten at wär-
 „dera dygden blott för sin egen skull.“

Annonce.

Brefwet daterat d. 30 April af Philantropos har Utgifwaren bekommit;
 det är honom åter et det käraste bewis at det gifwes Folk af Känslor, af ära
 och af människo-kärlek, och at Philosopher: Sabel bör appliceras med
 undantag.

Kungörelse.

Zamaleski, et nytt Arbete af Secret. Kexell, dedicerat til Sällskapet Par Bricole,
 är nyligen af trycket utkommit, och finnes til salu i Schildts Contoir för 8 s.

Prenumerations-Sedlar med Auctors namn och Sigill erhålles emot En Riksd.
 Specie för 100 Numror allenast hos Bokhandlaren Schilde, i hwars Contoir
 wid Riddarhusstorget desse Blad utdelas, och kostar hwarje Nummer särskilt 6 r:s.

N:o 32 utgifwes nästa Fredag den 29 Junii.

Stockholm, Tryckt i Kumblinska Tryckeriet, 1781.

Dag-Bladet:

Wälsignade Tryck = Friheten.

N:o 32.

Stockholm, den 29 Junii, 1781.

Et divertisement förtjenar at recenseras och wara kändt för dess värde och det intresset det gjordt i Frankrike, hwarest det efter Ludvig den XVI:s Kröning är upfordt, utan twiswel på 'en Födelse-dag.

Det kallas Kröningen; Allegorie i en Act och på Prosa.

Epigraphen: Redeunt Saturnia Regum.

De som spela i Piecen äro: Konungen, Drottningen, Henric den IV, Prinsar af Blodet, Ministrar, Ambetsmän, allegoriska Personager, Folket

Theatern föreställer en präktigt meublerad Sal.

Man ser där en Crona på et bord, til en del höljd af himmelsblått sammet med påstickade Liljor af Guld.

I 1:sta Scenen synas Konungen, Öfwerflödet, Smicket, et Spöke utan namn, den falska Aran, Wällusten, Enwäldet.

Konungen, i det han fastar ögonen på Cronan, begriper at han fått henne i arf, och at han ännu ej förtjent den igenom annat än födslen; — Han hör Folkets rop af Leswe Konungen, och dessa utrop upväcka hela hans upmärksamhet på sina höga skyldigheters utöfwande, på sin kärlek emot sit trogna folk, och på den ändring hos dem han bör frukta, om de skulle swikas i det hopp de redan gjordt sig om hans regering; han wisar sin erkänsla emot sina undersåtare, sit bemödnande at göra dem lyckliga, och ser förut, at Rättwisn är den dyrbaraste Elenod, som bör uplysas och stärkas af hans nåd.

Öfwerflödet, som en Colosse, ganska präktigt utsirad, tildrager sig Konungens öga; den står wid en uphöjd Thron af guld, besatt med diamanter, men hwars trappsteg bestå af olyckliga och eländiga menniskor,
Flådda

klädda i slafswor, som titta åt Thronen, med förtwiflan målad i deras ansigten; Öfwerflödet wisar Monarchen denna Thron, och liksom bjuder honom at sätta sig därpå; Majestätet är i et ögnablick intagit af detta bländwärf, går dit, men stadnar och håpnar wid en så förkräckelig syn; Spöket presenterar honom några nya förordningar om pålagor;— Furstens riswer sönder dem och suckar däröfwer, at hans Folk redan nog är belastadt af de gamla, och hwilka han håldre wille lindra.

Smickran, andra Acteuren, kommer i den aldraunderdånigaste ställning och wisar Konungen hwilket ställe han bör intaga på Olympen;— Furstens wisar i början denna Uslingen sit förakt öfwer en så nedrig tillgifwenhet, sedan wredgas, och änteligen tar så hårdt i Smickraren, at han nödgas göra et snedsprång, då bakom honom står en skjölad och förfördelad människa med en suplique i handen, hwilken Hofmannen hade undanfymt och nekat at låta komma fram.

Spöket utan namn, 3:die Personagen, klädd i swart, håller i högra handen et bart swärd, och med den andra i en falsk wigtskål, afwäger några brödbitar åt en hop blinda; wid des fötter ligga den samma Rättwisans wigter tillika med Lagboken wräkta; Spöket räcker Konungen Swärdet, och trampar i det samma på Lagarne; Konungen skyndar sig at uptaga boken, och suckar at se rättwisan så föraktad; han slår til handen på Spöket, som släpper swärdet, hwilken dyra skänk bör anförtrös i heligare och trognare händer; Han ömkar sig öfwer de blinda, ger dem tillräckeligt bröd, förstör de falska wigterne, och ger uppenbart tillkänna, at han aldrig wil nyttja en menighets blindhet sig til godo, utan under det han beklagar den, bör han uplysa och förse den med Lifsuppehälle.

Den falska Aran sjerde Acteuren, som en segerherre, bär en Lager i handen, och wisar Cronor och Scepter i band och bojar wid Konungens fötter;— Konungen, litet rörd af et sådant irrsken, påstår sig wäga alt, at förswara sit land och des rättigheter, men affäger sig alla orättmätiga inkräknningar.

Wällusten, 5:te Person, synes under den måst intogande och smickrande gestalt, ledd af en gammal slaf, som är krönt med myrten; hon håller i sin hand kedjor, öfwerlindade med blomster; den unge Prinsen, förblindad af sådant glitter, mistänker likwäl, at den gamle Slafswens uppsåt ej wore det aldradnydgaste; Han tar ändå emot Blomster-guirlannderne som Gudinnan räcker honom, men bortkastar dem strax; så snart han

han märker at det war kedjor, slänger dem ikring halsen på slafwen, som ligger på knä, binder honom och befäller at han skal föras undan hans ögon.

Enväldet är den 6:te och sista Person; — det är et wilddjur i harnest, hjälm på hufvudet, och en järnspira i handen; det wisar Prinsens en Thron af järn, ganska hög, men så trång, at man knapt kan placera sig där; — Trapporne til Thronen äro af löst tråd; en hop usla och förryckta, som kände denna tyngden, gnager och biter i dem, för at ifullfasta denna ställning; Prinsen, i det han rör wid den, skakar den och ryser därwid; detta wilddjuret försvinner af sig sjelf, sedan det märkt Konungens misshöje och hat för så omänskligt.

Scenen slutas igenom et åfkeslag; Thronerne störas och dese lastfulle personager försvinna.

Derefter följer ingången til Minnets Tempel; wid dörren ser man Tiden med sin Lia; han supponeras wara Portwaktaren.

Andra Scenen passerar emellan Konungen och Henric den store, hwilken lyckönskar Fransoserne til en Konung, som redan förkrostat alla de obhyggeliga spöken, hwaraf Thronen wor fringskansad; Konungen åter försäkrar om sin håg och sit bemödande, at likna et så stort efterdöme, som en Henric, ehuru lätt han finner det afståndet som ännu kan ställa.

Henric spår sig blifwa wida öfwerträffad af honom, så wida han klart ser den unge Monarchens hjerta wara äfwen så godt som sit, men mycket mindre swagt; och detta samtal förer til en lång Eloje öfwer Drottningen; Henric slutar det dermed, at han öfwerlemnar Konungen Cronan, som står på bordet; Han emottager den, och begär råd och hjelp at uplösa en Sully; Henric försäkrar at de kännas lätt som omgifwa Thronen; — Minnets Tempel öpnas; Henric går in, och det igenslutes; et nytt åfkeslag följer, och Theatern förändras til et Slott; i fonden synes en Thron med alla Konungliga kännemärken.

3:dje Scenen; Konungen och Prinsarne af Blodet; Konungen bjuder dem ej gå ifrån Thronen, såsom deß stöder emot Smicker, Glärd och Lögn.

Sidsta Scenen; Deras Majestäter, Prinsarne, Drottningens Sölje, Ambetsmän, Folket.

Konungen gratulerar sig at finna i sina Ministrar och Ambetsmän sit Folks wänner; ber dem behålla samma principer af ära, tro och dygd,
och

och lofwar dem sin nåd; Konungen ger Drottningen handen; De stiga up tillsammans på Thronen; Drottningen försäkrar honom, at Folkets sällhet är hennes egen, och at hennes och Folkets lycksalighet blott är et wärk af Konungens wisheit och nåd.

Folket ropar: Lefwe Konungen; Konungen åter: Lefwe mit Folt; Divertisementet slutas med wisor, som sjungas af Folket.

Strödda Tankar.

För mycken nåd och godhet hos en Furste befordrar sällan sjelfswäld eller oordningar i et Rike; den skulle förwäcka ånger och återkalla den felaktiga til sina skyldigheter.

Cicero sade til Cesar: Hwad du är lycklig, som har magt at förlåta! men hwad du är olycklig, om wiljan felar dig —!

Det finnas wildda Folkslag som äta sina lik; men det är ännu intet bekant, at de äta sina lefwande medbröder; så långt går intet barbariet hos dem, och aldrig lär det hända i dessa werlds trakter.

En Furste bör belöna med åfwen så stort ädelmod, som han bör straffa med nåd.

Rungbrefser.

Uti Bokhandl. Schildts Contoir finnes följande til salu: Samling af namnkunniga Damers lefwerne, 8 f. Gaders Hjertat eller det igenfundna Barnet, 10 f. Adelson och Salvini, eller Wänskapen, Kärleken och Förtroelsen, 8 f. Konung Gustaf Adolphi och Freden Ebba Brahes Kärleks handel, 4 f. Ädelmod och Welbning eller Jean de Calais lefwerne, som ifrån Sj. Capitaine blef Konung i Portugal, 4 f. Kärlek och Ädelmod, eller Hortence och Melite; 2 f. Zamaleski, Historisk berättelse af Secret. Rexel. 8 f. Gustaf Wasa, eller S. Gustaf den 1:stes Kärk. Hånd. 16 f.

De som hittills köpt de utkomne 32 Numror af Wälsignade Tryckfriheten stycktal, och åstunda Prænumerera på de återstående 68 Numror, kunna emot 32 f. äro liggande erhålla Sedlar uti Bokhandl. Schildts Contoir wid Riddarhusstorget.

N:o 33 utgifwes nästa Tisdag den 3 Julii.

Stockholm, Tryckt i Bumbliniska Tryckeriet, 1781.

Dag-Bladet:

Wälsignade Tryck = Friheten.

N:o 33.

Stockholm, den 3 Juli 1781.

Dröm (*).

Jag tyckte mig hwila under et skuggrikt träd på en grön äng, då en wördig Gubbe med pipstågg kom til mig, stod någon stund stilla och såg på mig, hwarefter han sade: min wän, du grålar för mycket öfwer hwad som händer på jorden: undra icke längre på Gudarnes olika och liksom mot hwarandra stridande Regerings-nycker: följ mig, så skal jag wisa dig twenne ting, hwarom du ofta, och kanske, nyligen låst, men ännu aldrig sedt. Jag stod genast up, gjorde Gubben sällskap, och efter en liten stund träffades et frammande Land, hwarest åkermän och arbetare Erälade såsom myror, med glada ansigten, hwarunder hördes en ljuflig sång, den jag icke förstod, men Gubben uttydde mig den: detta Folket upsänder hjerteliga Lössånger til Himmelens Herre, som skänkt dem en Herre, under hwilkens befäl, Dygd, Wishet, Rättwisa och Nåd mötas och lysas, hwarigenom Folket ostördt bibehålles wid deras rättigheter, som i Lagarne äro beskrefne. Ack! föll jag Gubben i talet, et lyckeligt Folk, en sällsynt händelse på jorden. Wänta, min Wän, sade Gubben småleende, du får ännu se mera: frugten af en god Regering. Derefter wiste Gubben mig et Tempel, hwarest tycktes hållas Gudstjenst, där woro bänkarne fullsatte af Herrskaper och Allmoge. Här såg jag en sällsyntare Syn: Herrarne hörde andäktigt predikan med wördnad för Guds Namn: Herrarnes utseende war tappert och tillika Gudfruktigt: Wöndernes utseende tyktes wara både gladt och alfwarsamt; jag tyckte mig kunna läsa utur deras ansigten, huru mycket de sågnade sig deröfwer, at Herrskaperne så ädelmodigt skyddade och underhjelpre den enfaldige Allmogens Klena begrep, med lysande exempel af Gudsfruktan, Laglydnad, Sagtmodighet,
Men

(* Inlämt.

Mennisko-wänskap och goda råd. Uti Templet wigdes et Brudpar af et Herrskaps underhafswande; efter Gudstjensten såg jag samma Herrskap följa Brudparet til Bröllops-gården. Gubben märkte min förundran och sade: Tro icke at detta Herrskap wil se någon utarmad usling på sin Gods, utan twärtom söker Herrskapet uphjelpa och muntra sina underhafswande til wälmåga, efter gamla ordspråket: En wälmående Bonde gör Herrn riker. Gubben skyndade och wi gingo fort igenom många härliga och fruktbara Landskaper. Andteligen hunno wi til et prägtigt Slott. Här, sade Gubben, skal du så höra och se något märkeligt, hwaraf din Själ skal hämta en söt förfriskning. Wi gingo igenom Slottsporten och Borggården, hwarest Martis Söner tycktes stå i blänkande gewär, såsom Lejon emot fiender, men som Lam emot medborgare. Of öppnades et rum, hwarest sutto wid et rundt bord 3:ne Menniskor, som liknade Gudarne på jorden. Rättwisan satt midt emellan, Wisheten til höger, Nåden til wänster, samt längre ner Rundskapen. Straxt tycktes 2:ne parter inkomma, som delade om mit och dit; den ena en hög Herremann, den andra en ringa Bonde. Herremannen tycktes buga sig för Nåden, och Bonden knåfälla för Rättwisan. Nåden wissade til Rättwisan, men Rättwisan runkade hufwudet och talade högt med Wisheten. Wisheten befalte Rundskapen låsa up Lagens rum, som hörde til saken; Bonden ropte: Gud wälsigna Er, Lagläsare! Herremannen swarade inret, utan bugade sig jämt och samt för Nåden. Parterne tycktes astråda. Wisheten talade först öfwer Domsluttet: Jag har märkt, at Herremannen endast wändt sig til Nåden, utan at anmäla sig hos Rättwisan; hos nedre domstolarne har han nog synligen poekat på sin höghet, jämförd med bondens låghet, men i saken har han orätt och Bonden rätt, efter Lagen. Nåden talade dernäst: det är mig owardigt, at gifwa den Nåd, som ingen Nåd förtjent, ty då blir Nåden wäld, i synnerhet då en part af sakkunnig inbillning tror sig hafwa rätt öfwer Lagen, dermed at han igenom tilfällig händelse har mera utwärtens anseende. Rättwisan dicerade domen. Litet derefter tycktes åter 2:ne parter intråda, den ene, en Stöckhus Wakmästare, den andre, en Waktknekt, som stått på post wid Stöckhuset; Wakmästaren, som jag tyckte i drömmen, hade warit full och börjat gräl (likwäl med all douceur (*) i werlden), och ehuru han werkeligen ännu raglade inför Rätta, så seck han et helt års tid at i fred och ro sofwa ruset af sig.— Men

Sol

(*) Skina, blott metaforice Stickpenning, Tutor.

Soldaten, han blef — Aef! hwilken olycka! just härwid waknade jag, så at alla fantasier om Rättvisan, Wissheten, Råden och Kunskapen aldeles förswunno som en dröm.

Strödda Tankar.

Man har nog krafter och tålmod at se sin nästa lida wäld och oförvätter.

Philosophen segrar lätt öfwer det onda som är förbi och det som kommer, men det närwarande onda segrar öfwer honom.

Det är ändå en slags lycka, at se huru långt man kan hinna i sin olycka.

Alla menniskor beklaga sig öfwer sit minne, men ingen öfwer sit förstånd.

Hastigheten at dömma hwad som angifs, är en följd af högfärd och lättja. — Man will finna brottliga, men man wil intet göra sig den mödan och sjelf ransaka brottet, så säger Rochefoucault; — men huru kan jag icke bewisa at det gifwes långt flere orsaker.

Bättre här i werlden krypa wid jorden, än flyga för högt; — bewis! — wäljer ni icke på Spectaclet långt håldre Partierren än Paradiset; och jag frågar, är intet denna werlden et Spectacle?

Om man skulle uträkna Armeers styrka i proportion til Officerares olika antal, så skulle ofta den som är 300000 man, bli 40000, och denne åter bli 300000; det wore då en ganska lossig politique, om wid den förra endast formerades förslager på Manskapet, och wid den sednare endast på Officerare.

At sluta af födda til döda håller snarare prof, än at sluta af Avancerade til affsedade eller affatte.

At Latin nu mera är et aldeles utdödt Språk, bewisets deraf, at ingen begriper hwad likwål Hedningar så wål begripit: Res sacra Miler.

At fritt så sucka och beklaga sig borde wara det enda som ej skulle nekas den förfördelade; det läker wål intet hjertats sår, men det lindrar des smärta: man tycker at det skal röra dem som förorsakat det, och en sådan inbillning smickrar åtminstone för et ögnablick.

Så snart man prästat Citron, kastar man ut den igenom fenstret.

Annoncer.

De okände Herrar Correspondenter, som behagat insicka det Japaniska Sagubrottet, Swaret på Fransyska, Senecas bref til Nero, warda härigenom Averterade, at så snart Ordningen af de förut insända skrifter nånsin tillåter, skola de införas med den aldrastörsta förbindelse.

Härigenom gifwes ännu en gång tillkänna, för at undwika alla så munteliga som skrifteliga förfrågningar, det N:o 1, 3 och 4, af Bladet: Wålsignade Tryckfriheten äro af Kongl. Swea Hofrätt ansedd som stridande emot Kongl. Tryckfrihets Förordningen, och följakteligen Arken 1, 2, 3, 4, confiscerade; Underdåniga beswår af Boktryckaren äro i Hans Kongl. Majestäts Justitiä Revision inlagde, men ej ännu afgjorde. Likå förhållande är det med N:ne 9, 10, 11 och 16 af Bladet: Mina Tidsfördrif.

Kungörelse.

Schildes Contoir finnes til salu: Nya Historien om Chinese, Japanerne, Indianerne, Persianerne, Turkarne, Ryssarne o. s. w. 6 Delar i 2 band. 1 R. d. 16 s. Zetterstens Afhandling om Mynt och Banker, jämte Eberhardts Utkast til en Svensk Mynt och Finances Historia, i et band, 20 s. Hübners Inledning til Historien, 2 delar i et band med Charta och Kopparst. 24 s.

N:o 34 utgifwes nästa Fredag den 6 Julii.

Stockholm, Tryckt i Kumblińska Tryckeriet, 1781.

Dag=Bladet:

Wälsignade Tryck = Friheten.

N:o 34.

Stockholm, den 6 Junii, 1781.

Huru stora män kunna mistaga sig i Politiska ämnen, bewisa tör hans da Helvetius och Montesquieu, utom Encyclopedisterna i Frankrike, hwaras böcker antingen äro förbudna eller criticerade; — För samma ords sak anför jag et utdrag utur Rousseaus skrifter, hwilka jag sedermera tänker at wederlägga, om de icke wederlade sig sjelfwa; — se här äro de:

„Om människor skola wara lyckliga, låt oss då börja med at lära dem älska sit Fosterland; — men huru kunna de älska det? om Fäderneslandet är lika så kallsinligt emot dem som främlingar, och om det blott lämnar dem det, hwad det intet är i stånd at neka en wild Reger; — det wore ännu wärre om de intet ägde där den medborgertliga säkerheten, och at deras egendom, deras Tjenst, deras lif eller deras frihet wore i de mågtigas wäld, utan at det wore dem tillåtit, eller at de dristade anropa lagarna; — Då, så som underkastade de borgerliga plikterna, utan at äga det naturliga tilståndets rättigheter, och utan at nyttja sina krafter til försvar, skulle de följakteligen wara i den aldrasämsta belägenhet, som en fri man nånsin kunde wara, och det Ordet Fosterjord kunde ej annat betyda än en löjlighet.

Man kan intet skada eller afhugga en led, utan at swedan äfwen rör hufvudet, och det är intet troligare, at en Almånhets eller Stats wilja öfwerensstämmer däri, det en ledamot i Samhället förfördelas eller angripes den andra, än det wore, at en förnuftig människa med sina egna fingrar stunge ut ögonen på sig sjelf. Den enskilda säkerheten är så begripen under den almånna öfwerenskommelsen, at utom det asseendet man bör ha på menskelig swaghet, så borde hela samhällsbandet wara upplöst, så snart en enda lede öfkyldigt, en enda kastades i fångelse utan skäl, eller en enda Proceß slutades med Solklar orättwisa.

3 sig sjelf, — är det intet hela Nationens ofelbara skyldighet, at värda och bewara den minsta af sina medlemmar, äfwen så wäl som alla de andra? och en medborgares rätt, är den mindre angelägen än hela Statens? Låt det hållas för så stort, at en lider för alla: jag wördar et sådant utlåtande af en wärdig och dygdig Patriot, som hufvudvilligt och af egen drift går i döden för sit fäderneslands bästa; men förstår man därmed, at det bör wara Regeringen lofgifwit at upoffra en oskyldig, så håller jag det för den måst fördömda sats, som Tyranniet nånsin kunnat skapa, för den fallfaste som kan uptränkas, och för den aldrasfarligaste och måst stridande emot et Samhälles aldraseligaste grundlagar.

Långt ifrån (som det heter, när andra omständigheter så passa) at exempel bör statueras, at en bör lida för andras warning, hafwa alla förbundet sig i lif och död at förswara den ena; därigenom blifwer den enskilda swaga skyddad af den starkare, och hwarje medlem af hela staten.

Låt oss taga för gifwit, at man rycker bort den ena medborgaren efter den andra, eller som är det samma, gör honom wåld och orättwisa, hwad förstår man eller hwad idee kan man då göra sig om det allmänna, eller sjelfwa staten, när det blir bragt til några få, och sluteligen til ingen.

Böda bewis upsökas på hwad beskydd och hwad upmärksamhet det hela är skyldig sin del, så finnas de ej hos andra än de dygdigaste och tappreste folkslag i hela werlden; — i Sparta, man wet i hwad bekymmer hela Republikuen war försatt, då fråga upkom at straffa en skyldig; — i Macedonien war et människolif och en människas wälfärd en så betydande sak, at oaktadt hela hans storhet, hade Alexander, werldens inkräktare, ej wågat at med kall blod döma til döden, äfwen den brottligaste, förr än den anlagade seck förswara sig inför sina Landsmän. De Romare öfwertråffade dock alla folkslag på jorden, igenom Regeringens wård och eftersyn, at aldrig trampa den minsta medlems rättigheter; där war ingen ring så heligt, som en Medborgares wälfärd; — hela Folket skulle samlas för at döma en enda; — hwarcken Romerska Senaten eller Borgmästarena i all deras pragt, ägde allena denna magten, och hos det folket, som härskade öfwer hela werlden, war en enda medborgares straff och lidande en sorg och en olycka för hela Republikuen; — också, — geck hwilken misgärningsman som hållt sällan til döden, utan i landsflykt; — hwilket straff kunde wara hårdare, än at förlora en så kär och så öm fostern?

bygd? så dygdiga och så värtänkande Landsmän? — Alt andades hos Armeen och folket denna medborgerliga afkningen för hvarannan, och detta tankesätt gjorde Romerska namnet värdadt och fruktansvärdt.

Mi Tyranner! en usel boskaps herde, den sämsta på jordklotet styr sina hundar och sina hjordar; — Om det är så stort at så besalla, så måtte det vara då, när de som skola lyda Er, tillika kunna älska och hedra Eder; — hafwen då känslor för Edra undersåtare, och Mi skolen sjelfve blifwa värdade; — sätten värde på den lagliga Friheten, och Eder magt skal hvarje dag ökas; — Osverkriden aldrig edra rättigheter, och de skola då först blifwa utan gränsvor.

(Continuation en annan gång.)

Detta Skalde-bref, ifrån en rättsökande i en långt aflägsen Landsort, är insändt til en Wördnadswård Embetsman i Stockholm d. — — 1780 (*).

Jag hastar ur min vrå, där oro mig förföljer,
 Där jag i enslighet, mit bistra öde dölijer,
 Då fring mit låga hem, ej rätt, ej sanning vär,
 Jag dessa långt ifrån med wördnad söka får;
 Min hela lefnads tid, mig ödets skiften skakat,
 Jag ofta widrighet, men sällan nöje smakat,
 I fattigdom och brist jag räknat mina dar,
 Jag någon kannedom, men intet annat har;
 För Guds och Kungens tjenst, jag önskat nyttig blifwa,
 At dem jag endast sökt min tro och lydnad gifwa;
 Jag någras bärning sökt, och mångas onåd fådt;
 Ack! är vår tid så ond? — Kan ingen göra godt?
 Kan ingen mer sin pligt mot menskligheten sköta,
 Som ej på Dygdens wäg skal hat och ogunst möta.
 Jag känner werldens art, af mer än tusen Rön,
 Jag wet at dygden trycks, at lasten winner lön.
 Jag skaffat tiggarn hus, jag måste allmänt lastas,
 Och det skal bli min lön, at sjelf på gatan lastas.
 Jag mente tiggarn bordt från orätt vara fri;
 Ty bör alt hwad jag har et rof för ondskan bli;

Man

(*) Insändt.

Man sker lära mig, at djupt för lasten buga,
 Jag vågat tala sant, ty lbe man mig beluga?
 Jag andra lära skit, den väg jag dustat gå;
 Ty bbe min lärdom namn af willo'asser så.
 Jag äran hållit kär, jag prisat dygd och heder;
 Ty bbe mit namn förgås, min ära trampas neder;
 Man straffar hustru, barn, för dese mina fel,
 Mån tro de ha i dem en nog naturlig del?
 Uck! ja; — de älska mig; — Hvem vågar dem sberwara?
 Med mig de lefwa bmt; — De bbra usle wara.
 Jag rys, af bäsfran rörd — är detta Gustafs tid?
 Kan grymhet råda nu? är bmbhet utan frid?
 Nej — Gustafs Sjal är stor; hans spira undran väcker,
 Fast den ej alla rum med lika snabbhet räder;
 Det blir ej solens skuld, om alt ej uplyst är:
 Ty hwar hon lysa får, hon mbrkret sifka lär.
 Du kma ärans wån! som Gustafs uppsät skler,
 Som älskar sanning rätt, och aldrig sanning bbljer;
 Som af Personlighet ej någon stutsats drar,
 Men för all sann förtienst en wärklig agtning bar;
 Som ej för stuggor styr, som ej af ickblot willas,
 Som ofskuld skydda lärt, och aldrig kan inbillas,
 At höghet är en magt, den ingen klandra ske,
 At alt bbe kallas rätt, blott man det myndigt gör.
 Du! som dit stora namn med stora dygder pryder,
 Som ger åt lagen kraft, och lagen heligt lyder,
 Blif stor som du är wan; Den segren wärdig är,
 Dit hjerta, som i dig en Himlens bildning bär;
 Gack! med en ädel hand, at mig ur nöden rycka,
 Jag dustar äga Dygd, fast jag ej äger lycka;
 Gbl! blott Din rena själ, — Jag mera ej begär,
 Då Lagen skyddad blir, och ofskuld fredad är.
 Då skal med Himlens nåd, din lager ewigt gränka,
 Och ofwund, qwald af harm, sig dina dygder künka!
 Och om mit hjertas drift för något räknas får;
 Jag med en tacksam själ i grafwen lydlig går,
 Sen jag fått mina barn den helga läran lära,
 At ge åt Dygden pris, och åt förtienst ära,
 At sjunga högt det namn, som deras räddning war,
 At känna Himlens wån, och wbede sit förswar.

Uti Schildts Contoir finnes til salu den utkomne Roman: Kärlekens Willfarels
 ser, Öfversättning af . . c . . l . . n. och kostar Häftad och Sturen 16 f.

Stockholm, Tryckt i Kamblinstra Tryckeriet, 1781.

Dag-Bladet:

Wälsignade Tryck = Friheten.

N:o 35.

Stockholm, den 10 Julii 1781.

Diogenes i sin Tunna, och Aristoteles wid Alexanders Hof, woro tvenne ryktbare Philosopher, hwars tankesätt woro äfwen kanske lika så olika som deras boningsrum. — Följande bref, som igenom en hazard har blifwit bewarat intil dessa tider, och öfversatt ifrån Grekiskan på Latin, torde bewisa det ännu närmare.

Diogenes en, okänd och ringa Philosoph, hälsar Sof = Philo = phen Aristoteles.

Jag har af ryktet fått höra hwad brinnande lof = offer du tänder för Alexander.

Du torde tillåta mig, at jag betygar både förundran och håpenhet wid åsyn af en Philosoph, som så kastar sig til jorden för des inkräktares fötter.

Ack! du som så offerar på dens Altare, hwilken dödat så många hundrade tusende af sina likar, fruktar du intet at man beskyller dig för förråderi emot menskligheten, hwars försvar och hwars rättigheter borde likwäl vara och närmast anförtrodde som wisa?

Låt den allmänna Folkhopen förblända sig af detta irrskenet, som uplyser hjelten på ruinerna af werlden.

Jag wil tro, för Snillet och Wetenskapernas heder, at en slags nit som undersåte, gjordt dig blind; — Men hwem skal hädanefter wäga bära sanningen inför Throner, om också Philosopher frukta at sågaden?

Hwad skulle wäl et Samhälle blifwa, om de som kommit til i werlden, blott för Samhällets bestånd, jag menar Regerande Herrar, och werldsliga Wisa, sammansatte sig, de första, igenom sina gerningar,

gar, och de andre igenom sina skrifter, at undergräfwä deß första och star-
kaste grundwalär? — Som jag intet har den hedern at wara Hofman,
så inser jag så mycket snarare den skada människor tilfoga sig själwa, då
de smickra, och igenom detta gifter så förtjusä de bästa Prinsars hjerta,
at ifrån den skyldigheten at wara wårt Släktes stöder och wälgörare,
skapa de sig den at blifwa deß plågoris och Tyranner.

Aristoteles! det är icke utan, at jag liksom du och hela Grefeland
fallit i förundran öfwer denne Macedoniske Hjelstens stora egenfkaper;
men du lär intet misstycka, at jag bör näst uphöja hans Samhälls-dyg-
der. — Jag känner inga andra som kunna berömmas; hwad hans Hjel-
temod och hans Krigswetenskaper beträffar, borde de aldrig så mycket
smickras.

Jag kan berättä dig, at antalet af denne Furstens tilbedjare, som
i början war så stort i Athen, är nu ansenligen minskat på en tid; —
jag träffade för några dagar sedan på torget en ung Poet här i Staden,
som wid det tilfället förtrodde mig, at betagen af förundran, wördnad
och kärlek, hade han för några år sedan skrifwit et par Berser, deri han må-
lade Alexander mera som Kung, som Lagstiftare, som sit folks Fader
och som Människo-wän, än som inkräktare, men sedan han brutit in i
Indien, och sedan hans öfriga upförande warit så olift, har all den
Poetiska inbillningskraften förswunnit, och Tyran fallit utur handen.

Jag inbillar mig, at Aristoteles är för mycket rättwis at skälla
mig, det jag brustit i wördnad emot et krönt hufwud, då jag dömer
Alexander efter hans egna grundsätser, som ryktet säger at han röjt i
flere sina Tal och Skrifter, och i synnerhet i det wackra brestwet om menst-
ligheten, som denne Prinsen, då han ej war mera i Philippi Hof,
skref til en af våra ryktbaraste Philosopher, som blef förföld af sina
Landsmän.

Aristoteles! du torde förläta mig, om jag röjer den minsta hetta i
förswarandet af människans rättigheter; — Hwem kan med kall blod skrif-
wa i et så warmt ämne?

Jag skulle af alt mit hjerta önska, at kunna bidrağa til den Allmän-
na sällheten, i det at jag bewiste Furstar, hwad hårdhet och orättwisä det
alltid blir at utgjuta oskyldigt blod, men i stället hwad ära och hwad wär-
feligt Hjeltemod det är, at befrämja Undersätares och Fäderneslandets
sanna wäl. Lyckliga de Philosopher! hwars Caesar skulle kunna föra til
den

denna stora förändringen! Lyckligt det Tidshvarf, som skulle få se det; men också olycksaliga de af våra Medmenniskor, som igenom sina förtjusningar och sit smicker för verdens Herrar, skulle betaga sig til och med en gnista af detta hoppet.

Det öfriga af Brevvet är förlorat.

Emenne Fabler. (*)

Den Gyldene Tiden.

Känner du väl (frågade en Landt-gvinna sin man) den gyldene tiden? — Ja, svarade han, vår Prest hade i Söndags en man til middagen hos sig, som såg rätt slarfwig ut, men hade en stark matlust; jag tror de kallade honom för Poet; han påstod at i den tiden växte och mognade säden utan alt besvär, at bäckar af mjölk och honung stöte i dalsderna, at det aldrig war kallt, och at = = = Men, inföll hustrun, såde han ej tillika, at man och hustru älskade hwarannan, och at de satte hela sin lycksalighet deri, at se och behaga hwarandra? — Jo, min lilla hustru, hwarcken swartsjuka eller obeständighet sunnos då på jorden. — Nå min Gubbe, lefwa wi ju icke i samma gyldene ålder? du älskar mig upriktigt, och jag känner intet annat än kärlek och wänskap för dig. — Säg mig, är det så stor lycka at få förda utan at få? du skulle då intet åga det nöjet at arbeta för mig, och jag skulle då intet få tacka dig. Ingen olycka ligger just deri, at det är kalltom wintern, när man får värma sig wid sidan af en Waka, och tilstå, min Wån! at den mjölken jag skaffar dig af våra får, bör smaka dig bättre, än den som skulle rinna ikring backarne ibland sand och stenar.

Narcissan och Tusend-Stönan.

Swad jag är olycklig! sade Narcissan til Tusendstönan: — jag prälar just ej i början af wären, och ändå får jag aldrig se sommaren; det prägtiga blåfäet, som likväl skapat mit ursprung, lyser så kort tid för mig; Cephiren tör hända, då han efter några dagar wil leka i mit stöt, finner mig förwifnad och död; men du lyckliga blomma! du får se den ena årstiden efter den
an

(*) Insända.

andra; du får länge nyttja detta lifwet, — om någon har orsak at afwundas din lott, så är det jag; — Fera dig intet, swarade denna, utan tacka Gudarne; du är älskad och sökt, du får intet som jag förwißna och dö på din själ, du pläckas för at sira en ung Herdinna, du får röra wid hennes bröst, och du får känna huru hennes hjerta slår wid åsyn af desß Afkling, eller ock tör hånda sjelfwa Kärlekens Gudinna lindar dig i sina hår; — om dit lif är så kort, så är det åfwen mycket sällare; en längre warelse skulle blott försätta dig ibland höstens rågn och stormar.

Den största Himlens gåfwa blir då aldrig en lång lifstid.

Är det af et blomster som människan bör lära en sådan slutsats, och har intet desß öden och olyckor ännu hunnit at underrätta henne derom?

Epigramme. (*)

Man twistat länge nog och blifwit lika dum,
— Men nu det afgjort är, — jag det bewist så wida,
At säkert fins et spatium vacuum; —
Hwem läser mina vers och tror sig det bestrida?
Sannings wän.

(*) Insändt.

Kungörelse.

De som hittills köpt de utkomne 32 Numror af Wälsignade Tryckfriheten Höftals, och åstunda Prænumerera på de återstående 68 Numror, kunna emot 32 s. år liggande erhålla Sedlar uti Bokhandl. Schildts Contoir wid Riddarhusstorget.

N:o 36 utgifwes nästa Fredag den 13 Julii.

Stockholm, Tryckt i Humbliniska Tryckeriet, 1781.

Dag-Bladet:

Wälsignade Tryck = Friheten.

N:o 36.

Stockholm, den 13 Julii 1781.

Konsterna (*).

Det är med dem, säger en Auctor, liksom med dygden, så snart man förstår dess värde får man smak för den.

Målning, Sculptüre, Grävüre, Musique, Poesie, Theatrar bewisa en Nations smak och luxe för det närvarande, men aldrig dess lycksalighet och bestånd i längden, — helt säkert böra deras idkare aftas för allt det genie de wisa, men den är skada at så sällsynta egenskaper så litet bidra till et Samhälles rätta styrka: til bewis här af, hwad äro Italiendarne nu för tiden? som likwäl bragt dessa konster til fullkomlighet? dessa ättlingar af de Romare, som igenom sin dygd och sin tapperhet woro värde at besälla hela werlden?

Jag wil til en början beskriwa twenne Tableauer som frapperat mig i anseende til composition, de skota wara målade i China af en Jesuit.

Den ena kallad Rådhdagan, upöfwar Tankekunsten til och med hos Rännare, — Man skulle i början tro då man examinerar detta stycket at Mästaren målat tvärt emot det han welat exprimera, ty Figuren i den ställningen och med den Coloriten tyckes marquera helt annat än rådhdoga; har han då på duken framställt en gåta för det allmänna? — ack nei! i fruktan at stöta Modestien om han gifwit det rätta namnet, har han masquerat händelsen och imaginerat sammansättningen således.

En Dame i sin säng, wacker som dagen och med en Kropp hwars retande skönheter den glesa slöjan här och där förädde, har kastat täcket af sig, och liksom harmsen och ond wil skynda sig up efter någon; en stol ligger fullfallen bredewid sängen, man ser tydligt en dejeuner tillagad

(*) Inlämt.

gad för 2:ne Personer, så wida 2:ne Chocolad = Tafar stå framsatta på bordet, samt at det är en timma på dagen, som skälmar och mördare ej gerna wisa sig; en liten hund springer til dörren och skäller just som för at hämnas någon oförrätt den des ägarinna lidit, — med et ord, alt teknar en oförsigtig men djerf Åskare, som i det moment warit för matt, och i räddhågan lupit bort igenom dörren, för at ej låta se sin blygsel och sin förtwiflan.

Domedags = Rättwisan; man ser et stort rum därest Domarena med en tjock töcken för ögonen och bomull i öronen sitta ikring et långt bord, på hwilket ligga upstaplade Machiavells och Hobbes utdrag af den naturliga Lagen; nederst til wänster sitter intriguen under en qwinfolks-skapnad med en orm i bröstet, och under det den tittar på en Schiffer tyckes dikttera dessa orden: Upstjutes til yttersta domen; i skuggan bakom henne nederst wid dörren bäckar sig ödmjukast en decorees rad Figur med hakan i bröstet, och hvars upsyn röjer Själens, samt går ut; öfwer dörren står skrifwit: den som winner tiden winner alt; wid foten af Themis Altare, hwaras blott rudera synas långst up i en wrå, ligger i skuggan en Figur, som utan minsta upskof längesedan erpedierad och plundrad tyckes nu wara halfrutten, och ikring hwilken dansa quadriller af djeflar i Crocodilers, Torndylars, Spindlars och andra insecters hamn, likasom de ännu wille suga och äta benen.

Jugement.

Berner, känd för den störste Artist Frankrike nu äger, och hvars genre i målning i synnerhet är Sjöstycker, Stormar, Skeppsbrott, Hamnar, alt representerar sjelfwa naturen, hade utfatt några sådane til allmänt åskådande i Brest; — En båtsman som war nyfiken, frågar sin kamrat, om han ej wille gå med och bese et stycke som skulle föreställa en Hamn; den andra swarar helt kallsinligt: förb! hwad skal du göra där? du får just se det samma du ser här i Hamnen.

Utländske Auctorens yttrande om Sverige (*)

Uti Dedication framför Politiska Romanen Les Incas, försäkrar den be-
römr

(*) Insändt.

rådnde Franske Historiographen Hr. Marmontel; „At i Tide-böde-
 kerna förwara minnet af den stora händelsen, den för Sveriges sällhet så
 wäsentligt ömångsliga Revolution, som utfördes utan wäld å den ena si-
 dan och utan motstånd å den andra; en Revolution, genom hwilken Ri-
 ket öfwerlemnade sin frihet i Konungens förwar, och dymedelst erhållit still-
 het, samsa och Lagarnas milda myndighet, i stället för Anarchiens par-
 tier och oroligheter; en Revolution, genom hwilken ändteligen Swenska Fol-
 ket, som alt för länge varit söndradt medelst främmande affigter, blifwit
 en gång i en lyckelig stund uplyst öfwer sina rätta och sanna fördelar, blif-
 wit sörenat, återwunnit sig dygd och styrka, då de bojor blifwit krosade
 som hållit des frihet fångslig,,

Auctoren til Tableau Politique de l'Europe utlåter sig om wår Na-
 tion på följande sätt.

„Swenska Folket, det enda på jorden bland hwilket Bonden, som
 i alla andra Länder är undertryckt, war räknad för något, och utgjorde
 et rådsrågadt och werksamt Stånd i Lagstifningen, detta Folket förwil-
 ladt af sin kärlek för Friheten hade, i fruktan at blifwa kufwad, och
 til undwikande af den wåda som arbiträra willjor och godtycke medföra,
 stördat sig i alla de oordningar som från Anarchien äro ofskiljaaktiga.
 Midt ibland de Partier och förbistringar som utländska illistiga stämpeln-
 gar underbläste och upåggade, hade de Swenske, för sina plågor ej an-
 nat botemedel öfrigt, än at updraga sin Konung den magt och myndig-
 het, som til det ondast hånmande war nödig; men det kommo de sig ej
 rätt före at i tid göra; utan de twungo, så til sägande, Konungen at huf-
 taga denna magten. Nationen har sedermera tilärkändt densamma, ef-
 ter insedd nödwändighet af detta dristiga företagande, hwars werksällig-
 het blifwit berömd, och ej mer någon klagan hörd. De misundsam-
 me Utlänningar, som sunno sin betydighet och medwerkan försalla tillika
 med Anarchien, sågo ej mer i Swenska Folket annat än trogne och ly-
 dige Undersåtare, som af alt hjerta fågnade sig öfwer Regerings-sät-
 tets förändring, i oryggelig föresatts at med lif och blod förswara det
 samma, och tillbaka drifwa alla anfall af dem som tilåfwenhetes kunde
 wilja försöka at wäcka oroligheter, genom utspredande af misstroende och
 fruktan för Konunga-Magtens tilwärt, til hindrande af Monarchens
 affigter och Folkets sällhet. Gustaf har på bästa sätt nyttjat omstån-
 dige

digheterna til at stadga et verk, som med tiden kan sätta honom i tilstånd at bibehålla jämwigten i Norden,, (*).

Dylka ofonstade målningar af Sveriges förra och nuvarande be-
lägenhet, teknade af opartiske Utlänningar, äro de bästa wedersägning-
gar af de wanskapliga förställningar som andre illa underrättade kun-
nat wåga göra af våra märkeligaste Rikshändelser. Ut anföras deras o-
grundade föregifwande, bredewid ofwanstående sansfärdiga reckning af saker-
nas förlopp, är det samma, som at wederslägga deras ofog —

Continuation längre fram. (*)

Den Capricieuse.

Epigramme.

Swad är det ej Climene wil?
Nu skal hon segla i sin yra,
Jag hisar seglet up, jag lagar all ting til,
— Andå ej nöjd, förän hon self får styra.

Kungörelse.

De som hittills köpt de utkomne 32 Numror af Wälsignade Tryckfriheten Nyttals,
och åstunda Prænumerera på de återstående 68 Numror, kunna emot 32 f. år-
läggande erhålla Sedlar uti Bokhandl. Schildts Contoir wid Riddarhusstorget.

N:o 37 utgifwes nästa Tidag den 17 Julii.

Stockholm, Tryckt i Kumblińska Tryckeriet, 1781.

Dag-Bladet:

Wälsignade Tryck = Friheten.

N:o 37.

Stockholm, den 17 Julii 1781.

Til Utgifwaren.

Journal Encyclopedique för Mars månad i år, läses en Recension af et Tal, tryckt i Edln öfwer Konung Gustaf den III-dje i Sverige.

Jag har wägat en öfversättning eller snarare et Utdrag, hwilket Utgifwaren torde med det första införa. Amnet angår Sverige, så mycket mera, som då Utlänningar eller bortowarande endast berömma, så wi närwarande smaka sanningen och werkan deraf. Förblifwer :

Herrar Journalister börja med denna Reflexion: „För hända, säger „Thomas, at i samma ögnableck det första Lof-Tal hölts för en Furste, äfwen den dygdigaste, borde en Medborgare full af Åra och Mod stiga fram, öfwerösta Oratorn, och tala: Prins, hwad ärnar du tillåta och hwad wil du höra? Gly detta farliga giffet; du förtjenar kan hända, den rökelsen man westar Dig; men du förtjenar den snarare, om du föraktar den. I dag tolkar sanningen dit lof; i morgon omgifwer dig smickret, du snärjes omsider, och slafwen narrar dig igenom sit nedriga offer; wil du ännu mera öka din olycka och låta igenom konstfördärfwa Dig? — Om du är så dygdig som din Panegyrist försäkrar, bör icke dit samwete göra tilfyllest? Prins! om Du intet är det, försnådar han ju Dig? — Behöfwer du höra några tomma, några swafvande uttryck, för at så weta det du gjort dina Undersätare lyckliga? Det samma berömmet är våra upbrukade ödemarker, våra florerande Städer, dit Folks tyta tacksjälfser införa Altaret, den älderstegnas hopfnådta händer emot himmelen, som förlängt hans dagar ända til din Regering. — Är detta icke den största wåltalighet?

Men denne Oratorn, säja Journalisterna, hysar et annat tankesätt?
— han talar: „Kan

„Kan det strida emot blygsamheten, at äfwen en Furste låser sit beröm? De störste, de dygdigaste af Roms Regenter uphöjdes ju af sit Tidehvarfs yppersta Talare? Dygd och stora gerningar böra aldrig förtigas; den dyrkan som man är skyldig sin Konung, upväcker råfsan i alla Stånd innom Samhället; han är et efterdöme för hwar enda Underfåte. Det är sant, säger han, i det han går närmare sit höga ämne, Hjelten lefwer och har således intet slutat sit Storverk; Men har Han intet redan uträttat det som andra ej torde hinna under den längsta lifstid? Har han intet wid sin uphöjelse wist sig den största, den dygdigaste? Har han intet på några timar stadgat Swenska Thronen, som warit wacklande flera hundra år? Har Han intet gjort sig dyrkad och känd öfwer hela Europa igenom en Revolution, den ärefullaste och märkwärdigaste som någonsin Historien kan upwisa?

Därpå målas hel kort, men med sanningens pensel, Swenska Monarchien ifrån dess början til denna Prinsens Födelse: — Det är intet nog, säger Oratorn, at en stor Prins födes i et Rike, ännu i samma Rike bör lefwa en stor Man, som skal waka öfwer Denna Prinsen, som skal dana Honom til alla Kongliga Egenskaper; förtigom intet, at et sådant Snille, en sådan Människa, som Tefin, är sällsynt i de flesta Riken, kanske ofta råttas orsaken til hela Folkslags olyckor. Jag känner ingen Academie som underwisar i Regeringskonsten. — En Prins, förän han stiger på Thronen, får sällan pröfwa Kronans tyngd. Se här några af den stora Gouverneurens Reglor: „Saf wördnad för war Serre och Rättwisän, kom ihog Er Höghet och besläcta den aldrig, påmin Er ständigt at En Konungej har annat ändamål än at se sit Folk sält och stort, gör Er älskad af alla, men besöna ingen annan än den sanna förtjensten, förqwäs all afgudadyrkan ikring Thronen; smickret är et gift för Konungar, förakta oförrätter, som ej äro brott emot Staten; en Konung bör weta at förläta, aldrig hämnas. Rådfråga Er med de wältänkta, de tännas lätt, de äro sådane som lefwa utan all pragt, som sällan synas wid Sofwet, och som aldrig där knåfalla om Rang och Titlar. En Konung är sina undersåtares spegel, hela werlden apar honom i godt eller ondt. Följ och beskydda Rikets GrundLagar, de äro Thronens yppersta stöd, allmänna Stattkammaren är Rikets, men aldrig Sofwets; förakta all den pragt och granlät, som är

ostiljak-